

SỐ 495

KINH A-NAN PHÂN BIỆT

Hán dịch: Đời Khất Phục Tàn, Sa-môn Thánh Kiên.

Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Có người thờ Phật được giàu sang, lợi lạc, nhưng có người lại bị suy hao, không may mắn, vì sao chẳng đồng? Cúi xin Thế Tôn vì chúng con giảng nói.

Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Có người thờ Phật theo minh sư thọ giới, một lòng tin tưởng, không phạm, siêng năng hành trì, không bỏ mất những điều đã thọ. Hình tượng sạch sẽ tươi sáng, sớm chiều đốt đèn, cung kính lễ bái. Sự cúng dường thanh tịnh đã an định, không vi phạm giới cấm, trai giới chẳng nhàm, trong lòng vui mừng, thường được chư Thiên, thiện thần ủng hộ thì đến đâu cũng hài hòa, trăm việc tăng tiến, được trời, rồng, quỷ thần và mọi người cung kính, về sau chắc chắn thành Phật. Người thiện nam, thiện nữ này là đệ tử chân chánh của Phật.

Có người thờ Phật không gặp minh sư, chẳng xem kinh giáo, thọ giới rồi thôi chỉ có danh của giới, mờ mịt chẳng tin, vi phạm giới luật, chột tin chột không, tâm ý do dự, cũng không có kính tượng, hàng ngày không đốt hương lễ bái, thường luôn sân hận, ác khẩu mắng chửi, lại không giữ sáu ngày trai giới, thẳng tay sát sinh, không kính trọng kinh Phật, để trong rương tráp quần áo hư mục, hoặc để trên giường vợ con, hoặc treo trên vách, không có tâm đặt những nơi tôn kính để cúng dường, khác nào sách vở thế gian. Nếu có bệnh thì hồ nghi không tin, bèn mời thầy đồng bóng bói hỏi cầu xin giải trừ,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cúng tế tà thần. Vì vậy, Thiên thần lánh xa không ủng hộ, yêu mị ngày càng gần, quỷ ác đầy nhà làm cho suy hao, đem đến những điều không an vui. Hiện tại làm người mắc tội, chẳng phải là đệ tử của Phật, chết sẽ bị đọa vào địa ngục, bị tra khảo đánh đập. Do tội ấy hiện tại bị suy hao, sau chịu tai ương, khi chết thần hồn đau khổ, không thể nói hết. Người ngu mờ mịt không nhớ được nhân duyên nơi cuộc sống đời trước của mình, nguồn gốc của thần thức từ đâu đến mà cho thờ Phật đến nỗi bị suy hao, không xấu hổ những việc làm bất công nơi đời trước của mình, mà lại trách Thánh oán trời. Người đời mê lầm không thấu rõ mình, không hiểu rõ người mới như thế, do dự hoài nghi, lòng tin không vững chắc, tâm không quyết định, tới lui trái lẽ, phụ bạc ân Phật mà không xét kỹ lại, nên bị trói buộc trong cái thấy biết của ba đường. Họa phước tự gây, biết nhân duyên của tội lỗi đã gieo hạt thì nảy mầm, không thể ngược lại. Mười điều ác là oan gia, mười điều thiện là bạn lành, an thần, đắc đạo cũng từ nơi thiện mà ra. Thiện là áo giáp tốt không sợ đao binh. Thường giữ lòng tin, trong nhà an hòa, tự nhiên phước đến, chẳng do thần ban cho. Nay lại có người không tin đời sau lại càng thêm khổ.

Đức Phật nói:

–Này Tôn giả A-nan! Thiện ác theo người như hình với bóng, không thể rời nhau, về việc tội phước cũng đều như vậy, chớ khởi nghi ngờ mà đọa vào đường ác. Lòng tin vững chắc không mê lầm, hiện tại thường được yên ổn. Lời Phật nói thành thật không bao giờ lừa dối.

Đức Phật lại bảo Tôn giả A-nan:

–Phật không nói hai lời, kinh giáo khó được nghe. Ông nhờ có phước của đời trước, nay được hầu Phật, nên nhớ báo ân Phật mà truyền bá giáo pháp, chỉ dạy cho mọi người, làm ruộng phước cho họ. Người có lòng tin gặp được thì đời sau không lo buồn. Tôn giả A-nan nghe đầy đủ vâng lời làm theo.

Tôn giả A-nan lại bạch Phật:

–Người không tự tay mình giết hại mà sai người khác làm thì vô tội phải không?

Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Người sai người khác giết hại tội nặng hơn tự mình làm. Vì

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

sao? Vì hoặc là kẻ nô tỳ hèn hạ ngu muội không biết điều tội lỗi, hoặc bị quan quyền sai ép phải làm, không do ý mình, tuy mắc tội nhưng hành động và ý nghĩ chẳng giống nhau, nên nặng nhẹ có sai khác. Kẻ sai người khác giết, biết mà cố phạm, âm thầm tìm cách gây hại, ngu ác ra tay không có tâm Từ, lừa dối Tam bảo, trái với đạo lý, phạm tội ngũ nghịch. Hại mạng sống người, tội đó rất lớn, oan oan tương báo, đời đời chịu tai ương, quanh quẩn đền trả, không bao giờ dứt, hiện tại bất an, gặp nhiều tai nạn, chết vào địa ngục, vừa lìa hình người đọa vào súc sinh, bị người mổ xẻ, rơi vào ba đường, tám nạn, nhiều vạn ức kiếp, đem thịt dâng người không khi nào nghỉ, khiến thân khổ khổ, ăn cỏ uống nước sôi, đời này phải chịu làm loài cầm thú đều do đời trước. Khi làm người bạo nghịch vô đạo, ngấm hại chúng sinh, do không lòng tin, đến nỗi như vậy, gây oán nhiều đời, vay trả với nhau, thân hồn giống nhau mà hình thể lại khác, tội nặng như vậy.

Tôn giả A-nan lại bạch Phật:

–Người đời và đệ tử của Đức Phật hướng ý ác đến thầy mình và người đạo đức, tội đó ra sao?

Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Hễ là người thì nên ưa mến cái thiện của người, lấy thiện làm bạn, không nên đố kỵ. Người có ý ác hướng đến người có đạo đức và minh sư, cũng như hướng ý ác đó đến Phật, tà cầm mười ngàn cái nỏ bắn vào thân mình.

Đức Phật hỏi Tôn giả A-nan:

–Tự bắn vào thân mình có đau không?

A-nan thưa:

–Bạch Thế Tôn! Rất đau, rất đau!

Đức Phật nói:

–Người hướng ý ác đến người đạo đức và thầy mình thì đau khổ hơn nỏ bắn vào thân. Là người đệ tử không được khinh mạn thầy mình và hướng ý ác đến người đạo đức, phải xem họ như Phật, không nên đố kỵ cái thiện của họ. Người có giới đức cảm động đến chư Thiên, Rồng, Quỷ thần, tất cả đều tôn kính. Tà nhảy vào trong lửa, dao bén cắt thân, cẩn thận không nên đố kỵ cái thiện của người, tội đó rất lớn. Cẩn thận, cẩn thận!

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tôn giả A-nan bạch:

–Người thầy có thể phô bày cái lỗi của đệ tử được không? Cho lỗi nhỏ là lớn có thể không có tội chăng?

Đức Phật nói:

–Chẳng thể được! Lỗi ấy cũng rất nặng, rất nặng! Tình thầy trò, nghĩa cảm tự nhiên, nên thường thăm hỏi với nhau, xem đệ tử cũng như mình, điều gì mình không muốn chớ đem cho người, truyền rộng việc tôn sùng lễ nghi, giới luật, đừng làm cho oán hận, trách móc. Đệ tử cũng vậy, nghĩa thầy trò phải thành thật, thầy ra thầy, trò ra trò, chớ phỉ báng nhau, cẩn thận chớ ôm lòng độc hại, oán nhỏ thành lớn trở lại tự đốt thân mình. Ta xem thấy đời mạt pháp, những hạng người ác, Tỳ-kheo đời ma chỉ nghĩ điều ác của người mà không dứt trừ các lỗi của mình, ganh tỵ người hiền, đố kỵ người thiện, không nghĩ hành đạo. Đã không làm được lại còn ôm lòng hủy hoại người, đoạn tuyệt ý đạo, khiến chẳng lưu hành, ham việc thế tục, chất chứa của cải tự chôn vùi mình, chết đọa trong địa ngục lớn; đời sau cũng như vậy. Ở đời cầu gì cũng nghĩ báo ân Phật, lấy đạo noi nhau, đạo chẳng thể chẳng học, giúp cho tinh thần lìa khổ, vượt qua sinh tử, thấy bậc Hiền chớ khinh thường, thấy người thiện chớ hủy báng, chớ đem lỗi nhỏ của người mà tạo thành tội lớn, trái pháp thất lý, tội đó rất lớn. Tội phước có chứng cứ, há không cẩn thận!

Tôn giả A-nan lại bạch Phật:

–Đệ tử tại gia đời sau chính đốn việc gia đình, tùy việc phải làm như thế nào cho thích nghi?

Đức Phật nói:

–Đệ tử đời sau thọ giới cấm của Phật, tin mà làm theo, chẳng nghĩ dối trá, phải cung phụng, hiếu thảo, kính sợ, thận trọng, quy kính Tam bảo, hết lòng nuôi dưỡng cha mẹ, như vậy có thể được gọi là việc thế gian, chứ chẳng thể được gọi là ý thế gian.

Tôn giả A-nan bạch:

–Bạch Thiên Trung Thiên! Việc thế gian, ý thế gian như thế nào?

Đức Phật nói:

–Là đệ tử Phật có thể được làm nghề buôn bán, đong bằng, đo thẳng, không lừa gạt dân chúng, làm việc hợp lý, chẳng trái lẽ tự

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nhiên như các việc: chôn cất, dời đổi, cưới gả, đó là việc thế gian. Còn ý thế gian: Là đệ tử Phật không được coi bói, tin theo bùa chú, yếm trừ yêu quái, tâu bày cúng tế, cũng không được chọn ngày giờ tốt. Người thọ năm giới của Phật là người phước đức, có làm việc gì nên thưa Tam bảo, đạo hộ trì là sức mạnh sai khiến chư Thiên, Trời, Rồng, Quỷ thần đều kính phục, giới cao quý nên tôn trọng thì việc gì đến cũng tốt đẹp. Há có sự kiêng tránh điều chẳng thiện chẳng? Người không thấu rõ tự gây nên trở ngại. Việc thiện ác do tâm mình gây ra, họa phước theo người như hình với bóng, như vang theo tiếng. Cái đức của người giới hạnh hợp với đạo lý, cảm động đến mười phương, được chư Thiên ủng hộ nguyện không trái ý. Đức sánh cùng trời, công lao rạng rỡ, chư Thánh khen ngợi khó mà nói hết. Người trí thấu rõ thân mình, thà bỏ thân này chứ không làm điều tà vạy, hiểu rõ lời Phật dạy, có thể đạt được đạo cứu đời.

Tôn giả A-nan nghe những lời Phật dạy, bèn sửa lại ca-sa, đánh lễ sát đất, bạch:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con có phước được gặp Như Lai ân từ rộng lớn, nghĩ thương tất cả, vì chúng con mà làm ruộng phước, khiến được thoát khổ.

Đức Phật nói:

–Ở đời này, người chí chân mà tin thì ít, còn người ác lại nhiều. Chúng sinh nguyên rửa lẫn nhau, đau đớn lắm thay! Nếu có một hoặc hai người tin làm sao chuyển hóa được đời ác xấu xa đến như vậy! Sau khi Phật diệt độ, giáo pháp dần dần mai một. Ôi đau buồn thay! Lấy gì để nương tựa?

Tôn giả A-nan rơi lệ, nhân việc này nói kệ:

*Phật vì giúp ba cõi
Ân đại Từ rộng lớn
Đời ác không thấy Phật
Gặp giáo pháp càng khó.
Buồn thay! Kẻ chẳng biết
Mơ mịt không hiểu đạo
Mới chịu khổ thế này
Tội khiến nên như vậy.
Hoặc chỉ một hai người*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nhờ phước xưa gặp pháp
Kinh giáo dân mai một
Sẽ lấy gì nương tựa.
Ân Phật thật rộng lớn
Trống pháp rền tam thiên
Vì sao không nghe được?
Vì tội do chúng sinh.
Đời trước nhiều người ác
Vọng kiến làm điên đảo
Dua nịnh dối Thánh hiền
Tà mị theo hủy hoại.
Không tin đời có Phật
Cho Phật chẳng đạo lớn
Người hoặc chẳng phải người
Tự gây ra tội lỗi.
Chết đọa vào Vô gián
Bị đao kiếm phanh thây
Quý dữ ưa chém giết
Bỏ vào nồi nước sôi.
Dâm dục ôm trụ đồng
Lửa dữ cùng thiêu đốt
Phỉ báng người thanh cao
Bị móc sắt kéo lưỡi.
Say rượu không lễ tiết
Mê hoặc mất nhân đạo
Chết đọa trong địa ngục
Nước đồng rót vào miệng.
Gặp phải nhiều ách nạn
Đau đớn không thể nói
Nếu sinh lại làm người
Hạng hạ tiện bần cùng.
Không giết được sống lâu
Không bệnh thường khỏe mạnh
Không trộm sau giàu có
Tiền của thường đầy đủ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không dâm thân trong sạch
Thơm tho và tươi đẹp
Hình dáng thường sáng sửa
Sinh lên làm vua trời.
Thành thật không lừa dối
Làm chỗ chúng noi theo
Không say sau sáng suốt
Đức, tuệ được tôn kính.
Năm phước đó siêu vượt
Trời, người cùng mọi loài
Được lợi gấp vạn ức
Thật sáng rõ chân đế.
Đời sau đấm người ác
Không tin, nhiều nghi ngờ
Ngu si không hiểu đạo
Tội nặng càng tăm tối.
Hại Thánh, hủy Chánh giác
Chết vào thành sắt lớn
Thần thức ở trong đó
Đầu đội vòng sắt nóng.
Cầu chết không chết được
Khoảnh khắc đã biến hình
Mâu kích cùng dâm lậu
Thân thể thường tàn tật.
Đời như vậy làm sao!
Bỏ chánh, tin quỷ thần
Ưa xem bói cầu xin
Cúng tế chẳng lòng Từ.
Chết đọa mười tám ngục
Trải qua ngục Hắc thẳng
Tám nạn là cảnh trực
Khó được lại thân người.
Nếu khi được làm người
Ngu độn không đạo lý
Tăm tối là hang sâu*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Què cam chẳng nói được.
Mờ mịt chẳng rõ sự
Ác với ác kéo nhau
Lần lần chúng nhóm lại
Thân cam thú sáu loài.
Bị người đem cắt mổ
Lột da treo cổ chúng
Để đền lại nợ xưa
Đem thịt cấp cho người.
Vô đạo đọa đường ác
Cầu thoát khỏi rất khó
Thân người đã khó được
Pháp Phật khó được nghe.
Phật vì giúp chúng sinh
Tôn quý của ba cõi
Ban rải pháp cam lồ
Khiến mọi người làm theo.
Ôi! Đã được trí tuệ
Thương nghĩ đến quần sinh
Khai chỉ đường giải thoát
Người trí liền vượt khổ.
Phước nơi người hướng đến
Bạc kiến đế bất sinh
Tự quy ruộng phước lớn
Gieo giống đất bất tử.
Ân từ chẳng qua Ngài
Chuyển pháp luân cứu đời
Nguyện tất cả mọi người
Được uống nước cam lồ.
Thuyền trí đến bờ kia
Khánh pháp rền tam thiên
Ta, người không còn hai
Nguyện phát Vô thượng chân.*

Tôn giả A-nan nói kệ như thế, các đại chúng trong pháp hội đều tin hiểu pháp âm cam lồ, khởi đại hoan thê nguyện, hương

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

xông khắp tam thiên giới, khai mở đường đến, bắc nhịp cầu qua.
Quốc vương, đại thần, dân chúng, trời, rồng, quý thần nghe lời Phật
dạy và lời của Tôn giả A-nan vừa buồn vừa vui, cúi đầu đánh lễ sát
chân Phật và đánh lễ Tôn giả A-nan, thọ giáo rồi lui ra.

